

[Ole Espersen]

mest panikagtigt måske må sige fuldstændigt stop. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker en planlægning, men vi ønsker at tage hensyn til den udvikling, den meget store tilstrømning, der har været i de seneste måneder.

Vi kan faktisk gøre det med rimelig god samvittighed i forhold til omverdenen. Før var Danmark blandt den mindst gæstfrie tredjedel af de vesteuropæiske lande. Det var vi ikke på grund af særlig ond vilje, men flytningene har nu deres egne veje, og der kom ikke så forfærdelig mange hertil. Nu er vi blandt den mest gæstfrie femtedel af de vesteuropæiske lande i hvert fald, og det har vi været et stykke tid.

Selv om vi har været det, har vi bestemt ikke nogen som helst grund til at beklage os. Der er lande, der har taget langt flere flytninge, end vi har. Vi har måske taget 22.000 flytninge siden anden verdenskrig. Det er, hvad Sverige i perioder har taget på 5-6 år. Så der er ingen grund til, at vi beklager os. Vi kan sige, at de kom lidt hurtigt i de sidste par år – det er klart, at det har givet nogle praktiske problemer – men det er forkert, hvis nogen tror, at vi i årevis har været oversvømmet af flytninge, mens andre lande har været betydelig mere restriktive. Sverige og Vesttyskland er lande, der har taget, også forholdsmæssigt naturligvis, betydelig flere flytninge, end vi har.

Vi er for så vidt kede af at skulle revidere den gældende lov, for den er faktisk, som en flytningelov bør være. Den er og den burde være et forbillede for andre lande, der har lige så store muligheder for at bistå flytninge, som vi har. Men desværre må vi konstatere, at i stedet for at bidrage mere positivt til at løse de voksende flytningeproblemer har man i andre lande enten strammet reglerne eller i alt fald ikke øget bistanden.

Vi er nødt til at gøre det klart for omverdenen, at vi må være flere om opgaven. Det er vores opfattelse, at man fra den danske regerings side på det politiske plan i EF, i Europarådet og andre steder tidligere burde have sat mere effektivt ind for at skabe løsninger, der på lang sigt ville være bedre for flytningene end blot at bevare vores lov, idet disse andre løsninger sammen med andre lande naturligvis ville skabe flere pladser for flytningene.

Men som sagt: vi er enige med regeringen i, at en revision af loven er påkrævet på den

baggrund, jeg har nævnt, og vi vil gerne medvirke hertil, forudsat – det vil jeg gerne præcisere som det, der bliver ledetråden for vores deltagelse i arbejdet i retsudvalget – at vi ikke ved en sådan revision sender en asylansøger hjem til en farefuld tilværelse eller til et land, hvor han eller hun kommer til en farefuld tilværelse. Vi er nødt til at fastholde, at det ville være inhumant, umenneskeligt, naturligvis ville det det, hvis vi gjorde det med bevidsthed om, at en afvisning ville betyde, at den afviste kom i livsfare. Den holdning kan vi selvfølgelig ikke acceptere. Det ville være inhumant, det ville være i strid med det, der bør være normale menneskelige følelser.

Men det er jo heller ikke det, regeringen lægger op til. Så vidt jeg kan se, skal det netop være princippet, at vi ikke ønsker at sende nogen hen, hvor den pågældende kommer i fare, hvor der ikke er en rent faktisk tryk-situation for den pågældende. I det omfang kan vi medvirke, naturligvis også forudsat, at vi ikke derved på nogen måde kommer til at overtræde vore internationale forpligtelser. Jeg er klar over, at efter det nuværende forslag gør vi det i hvert fald ikke, og det er også en forudsætning for os.

Vi har bemærket, at regeringen foreslår en revision af loven om et år, og det synes vi er en rimelig tid. Der er for så vidt tale om en slags pusterum, kan man sige, og det pusterum er bestemt tiltrængt for de mange, der har arbejdet med disse problemer inden for Dansk Røde Kors og inden for Flygtningehjælpen, men pusterummet skal altså først og fremmest markere over for omverdenen, at flere lande må være med til at løse disse problemer.

Vi må også markere herhjemme, at vi er for lidt solidariske. Jeg synes, det er meget beskæmmende en gang imellem at opleve velhavende kommuner nærmest latterliggøre det her problem eller i hvert fald give udtryk for, at det ikke vedkommer dem. Jeg synes, det var beskæmmende forleden dag at høre næstformanden for Kommunernes Landsforening sige, at der er 116 problemer, der er mere vigtige end flytningeproblemet. Jeg synes, det er beskæmmende, at en borgmester for en af de mest velhavende kommuner kan sige: 20 eller 22 flytninge i vores kommune er, hvad vi kan klare. Jeg synes, det er udtryk for, at vores land og ledende personer